

Arrest

nr. 308 322 van 14 juni 2024
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: 1. ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT
2. ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 en 27 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 april 2023 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 5 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. VRIJENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 7 september 2021, diende op 8 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 21 februari 2023 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 22 februari 2023 verzoeker ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

U werd gehoord door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 2 februari 2023 van 8u44 tot 12u14, bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester HECQ (loco meester DELHEZ), was gedurende het volledige onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u Tadzjiek en soennitisch moslim. U werd geboren in het jaar 1378 (Gregoriaanse kalender: 1999) in het dorp Sultanpur gelegen in het district Shurkhrod in de provincie Nangarhar. U heeft nog twee jongere zussen en twee jongere broers. Uw vader werkte vroeger als chauffeur en had ook eigen gronden waar hij groenten op teelde. U ging naar school maar stopte tijdens de derde klas omdat u geen zin meer had om te gaan. Zes of zeven jaar geleden begonnen u en uw vader een dorpswinkel in Sultanpur. Jullie verkochten onder meer voeding, gsm-belwaarde, luiers, speelgoed en shampoo. U werkte meestal in de winkel en uw vader bracht altijd de voorraad en kwam langs na het vrijdaggebed.

Op een nacht, terwijl uw vader bij uw maternale oom was, kwam uw moeder u wekken en zei ze dat er iemand voor de stond en dat u moest gaan kijken. Het bleek S.(...), een buurman die een paar huizen verder woont, samen met twee andere mannen. Toen u de deur opendeed vroeg S.(...) of deze mannen in huis mochten blijven en zei hij dat hij de volgende dag zou terugkomen. Uw huis had immers een aparte gastenkamer waar wel vaker feestjes of begrafenissen werden gehouden, of dorpingen hun bezoekers lieten logeren. U zei dat ze welkom waren, bracht de mannen naar jullie gastenkamer en vroeg of ze iets wilden eten of drinken. Ze zeiden echter dat ze niks wouden en veel pijn hadden en vroegen of er een dokter in de buurt was. Hierop ging u de dokter van uw dorp halen die hen onderzocht en zag dat ze zwaargewond waren. De dokter zei dat hij maar een gewone huisarts was en niet het materiaal had om hen te helpen, waarop deze mannen boos werden. Toen de dokter uw huis verliet zei hij tegen u dat hij het ziekenhuis zou bellen en hen zou vragen om te komen omdat de mannen in slechte toestand waren. Daarna ging u naar het huis van S.(...) en vroeg u hem waarom hij deze mensen naar uw huis had gebracht. U zei dat ze weg moesten gaan omdat u geen problemen wilde en verplichtte hem om mee te komen naar uw huis. Terwijl jullie voor de poort van uw huis stonden te discussiëren kwamen plots een politiewagen en ziekenwagen toe. Toen S.(...) dit zag riep hij naar binnen dat de politie er was en kwam één van de mannen uit uw gastenkamer gelopen en probeerde hij samen met S.(...) weg te vluchten op een motorfiets. De politie begon echter op hen te schieten waarna ze stopten en gearresteerd werden. U ging uw huis binnen om uw familie in te lichten en werd daar even later ook gearresteerd door de politie en meegenomen naar het districtskantoor. Daar werd u de volgende ochtend ondervraagd door een politieagent aan wie u vertelde dat u deze mannen niet kende en dat S.(...) hen naar uw huis had gebracht. Later die dag, rond de middag, werd u vrijgelaten en keerde u terug naar huis. U ging opnieuw werken in de winkel en vertelde aan de dorpingen wat er gebeurd was. Zo'n twee dagen na het incident kreeg uw vader een brief van de moellah toen hij naar de moskee ging. Het was een brief van de taliban waarin stond dat u naar hun rechtbank moest komen omdat u twee van hun leden had verraden en laten arresteren door de overheid. Uw vader kwam u meteen inlichten hierover maar zei dat u zich geen zorgen moest maken en dat hij een oplossing zou zoeken. Wel vroeg hij u om niet naar huis te komen, de winkel vroeg te sluiten en bij uw maternale oom te gaan slapen. Twee of drie dagen deed u zoals uw vader had gevraagd, totdat u op een avond rond elf uur of middernacht gecontacteerd werd door een jongen van het dorp die dringend belwaarde nodig had en u vroeg om naar de winkel te komen. Terwijl u daar was werd u opgebeld door uw vader die heel boos werd toen u hem zei dat u in de winkel was. Uw vader vertelde dat de taliban net bij jullie huis waren geweest en zei dat u de winkel zo snel mogelijk moest verlaten en naar uw maternale oom moest gaan. Toen u weer bij uw oom was vertelde u hem wat er was gebeurd en nam uw oom contact op met uw vader. Uw vader legde alles uit aan uw oom en zei dat u daar niet kon blijven, waarna uw oom hem geruststelde en zei dat hij een smokkelaar kende die u naar Turkije kon brengen. De volgende ochtend kwam deze smokkelaar naar de straat van uw oom en bracht hij u naar de grens in Nimroz. Na een reis van twintig dagen slaagde u erin om via Pakistan en Iran Turkije te bereiken. Vanuit Turkije reisde u verder via Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Slovenië, Kroatië, Italië en Frankrijk. Na vier of vijf maanden kwam u aan in België, waar op u 8 september 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Zo'n zes maanden na de val van de Afghaanse regering (die plaatsvond op 15 augustus 2021) kwam de taliban opnieuw naar uw huis om naar u te vragen en namen ze uw vader mee in uw plaats. Tot op heden heeft uw familie geen enkel nieuws over hem.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw taskara of Afghaanse identiteitsbewijs, de dreigbrief van de taliban, een brief van de Malik van het dorp over uw problemen, twee vergunningen van uw winkel, twee foto's van uw broers, een kopie van de taskara van uw vader, en de enveloppes waarin u deze documenten toegestuurd kreeg.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan de gebeurtenissen die zich zouden afgespeeld hebben vlak voor uw vertrek uit Afghanistan, en de daarmee samenhangende beweerde vrees voor vervolging door de taliban.

Vooreerst is het niet aannemelijk dat uw buurman, S.(...), in het midden van de nacht twee zwaargewonde talibanstrijders in uw huis wilde laten logeren, en dit zonder u te informeren over wie deze mensen waren en in welke toestand zij zich bevonden (CGVS p.16-17). S.(...) wist volgens u immers wel dat deze mensen gewond waren geraakt (CGVS p.19), en dat hij er zomaar vanuit ging dat zij tot de volgende ochtend probleemloos bij u konden blijven lijkt weinig waarschijnlijk. Ook aan de verklaring dat u zelf pas zag dat deze personen gewond waren toen de dokter bij u thuis was en niet eerder (CGVS p.17) kan geen geloof worden gehecht. U stelde over deze verwondingen immers dat de dokter aangaf dat hij het materiaal niet had om de nodige operatie te doen en dat dit in het ziekenhuis moest gebeuren (CGVS p.18). Het ging met andere woorden om ernstige verwondingen, en dat u deze niet zou opgemerkt hebben louter omdat deze mannen een grote sjaal rond zich hadden toen u hen binnenliet in uw huis (CGVS p.17) is bijzonder twijfelachtig. Daarnaast verklaarde u dat u uw moeder, die u destijds had wakker gemaakt omdat er iemand voor de deur stond (CGVS p.14), wel informeerde over het feit dat er gasten van S.(...) waren, maar dat u haar nadien vreemd genoeg niet inlichtte dat u de dokter voor deze gasten ging halen (CGVS p.17). Om de dokter te gaan halen moest u nochtans uw huis verlaten en uw moeder, jongere zus en jongere broers helemaal alleen achterlaten gezien uw vader die nacht bij uw maternale oom was (CGVS p.14). Dat u uw moeder, of eventueel een ander familielid, helemaal niet op de hoogte bracht hiervan, plaatst eveneens vraagtekens naast uw asielrelaas.

Voorts is het merkwaardig dat de dokter, die aangaf dat hij niet het nodige materiaal had, enkel tegen u zei dat hij naar het ziekenhuis ging bellen maar niet tegen de gewonde mannen zelf. Zoals u zelf immers aangaf waren deze mannen boos toen de dokter hen zei dat hij niks kon doen (CGVS p.18). Dat de dokter hen niet zei dat hij het ziekenhuis kon of zou bellen om hun verder te helpen is dan ook minstens bizar. Bovendien stelde u dat de dokter, en uzelf, destijds vermoedden dat deze mannen taliban waren. U verklaarde meer bepaald dat de dokter tegen u zei: "Zij hebben gevaarlijke gezichten" (CGVS p.19). Rekening houdend hiermee is het al even bedenkelijk dat de dokter besloot het ziekenhuis te bellen zonder dit eerst voor te stellen aan deze mannen en hun reactie af te wachten. Hetzelfde geldt voor het feit dat u uw moeder evenmin inlichtte over deze ontwikkeling (namelijk dat u vermoedde dat het om gewonde talibanstrijders ging en de dokter het ziekenhuis ging bellen), maar vervolgens direct naar het huis van S.(...) ging. Hoewel het enigszins begrijpelijk is dat u verhaal wilde halen bij uw buurman, is het opnieuw bijzonder vreemd dat u uw eigen familie helemaal niet op de hoogte bracht van wat er gaande was. U wist immers dat de dokter het ziekenhuis ging bellen en dat de situatie onvoorspelbaar en mogelijks gevaarlijk was, waardoor deze vaststelling uw relaas eveneens ondermijnt. Daarenboven liet u tijdens uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken optekenen dat de dokter tegen u zei dat hij de politie moest bellen en dat de politie zou helpen om deze mannen elders naartoe te brengen (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ d.d.22.11.2021 vraag 3.5), hetgeen behoorlijk afwijkt van uw huidige verklaring. Geconfronteerd hiermee wist u louter te stellen dat u daar hetzelfde zei, met name dat de dokter u zei dat hij het ziekenhuis ging bellen (CGVS p.18), hetgeen deze inconsistentie echter niet verheldert.

Daarbij kunnen ook uw verklaringen over de gang van zaken na de arrestatie van deze twee talibanstrijders, alsook uzelf en S.(...), niet overtuigen.

Zo stelde u immers dat u de volgende dag weer werd vrijgelaten maar hebt u er geen enkel idee van wat met uw buurman S.(...) gebeurde (CGVS p.21). U kon enkel aangeven dat hij (destijds) niet vrijgelaten werd, maar weet niet zeker of hijzelf ook een lid van de taliban was of niet (CGVS p.21). Gevraagd wat uw vader, de Malik en de moellah, die tenslotte allemaal naar het politiekantoor waren gekomen om uw onschuld te bepleiten (CGVS p.15), tegen u zeiden hierover was uw antwoord eveneens opvallend oppervlakkig. U verklaarde immers louter dat de Malik 'niks speciaals' tegen u zou gezegd hebben (CGVS p.21), hetgeen gelet op de context bovendien niet aangenomen kan worden. Nog minder aannemelijk is het gegeven dat u nadien ook helemaal niets meer gehoord heeft over S.(...), zeker daar u het incident met iedereen van het

dorp besprak en ook opnieuw ging werken in uw winkel (CGVS p.21-22). U zag S.(...) hierna immers niet meer in het dorp (CGVS p.21), en dat u op geen enkele manier nieuws over hem gehoord zou hebben is niet geloofwaardig. Verder is het minstens opmerkelijk dat u meteen na uw vrijlating, en na de arrestatie van twee talibanstrijders bij u thuis, gewoon weer ging werken in uw winkel. Dat u geen schrik had om problemen te krijgen omdat u bij uzelf dacht dat u niks gedaan had (CGVS p.22) is een redenering die hierbij weinig kan overtuigen. Er werden tenslotte twee talibanstrijders opgepakt nadat u hen onderdak had geboden, en u kon er hoe dan ook op geen enkele manier zeker van zijn dat de taliban u hier niet verantwoordelijk voor zou achten. Daarbij gaf u zelf aan dat de taliban wel aanwezig waren in uw dorp en regio en dat zij 's avonds "zoals een dief" kwamen (CGVS p.10), hetgeen uw keuze om uw gewone leven verder te zetten minstens in vraag stelt.

Al even twijfelachtig is de verklaring dat de taliban uw vader twee dagen later een brief bezorgden via de moellah waarin stond dat u naar hun rechtbank moest komen omwille van de arrestatie van twee van hun leden bij u thuis (CGVS p.12). Indien de taliban u werkelijk wilden straffen wegens deze gebeurtenis, lijkt het weinig waarschijnlijk dat zij u in deze context zouden verzoeken om zelf naar hun rechtbank te komen. Dat u zich uit zichzelf zou gaan aangeven is immers een utopie waarin zelfs de taliban moeilijk kan geloven, en door een dergelijke brief te sturen riskeerden zij in feite louter dat u zou gaan onderduiken of wegvlugten. Onderduiken deed u opvallend genoeg echter niet, of toch niet volledig, daar u op aanraden van uw vader wel even bij uw maternale oom ging slapen maar tegelijkertijd wel nog verder werkte in uw eigen winkel (CGVS p.15). De bijkomstige verklaring dat u uw winkel op vraag van uw vader wel vroeger sloot (CGVS p.15, 22) kan hierbij evenmin overtuigen. Er werden immers twee talibanstrijders gearresteerd bij u thuis nadat een buurman, van wie u geen enkel idee had (en hebt) of hij een lid of sympathisant van de taliban was, om onderdak voor hen had gevraagd. U kon met andere woorden duidelijk niet iedereen in uw dorp vertrouwen, en er evenmin zomaar vanuit gaan dat er niets zou gebeuren indien u uw winkel vroeger zou sluiten. De vaststelling dat u uw winkel desondanks openhield (en er zelf ook in ging werken) ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook verder. Daarnaast is het bijzonder frappant dat u drie dagen later, toen de taliban u 's avonds laat rond elf, twaalf uur effectief kwam zoeken bij u thuis, nota bene in uw winkel was tegen het advies van uw vader in (CGVS p.23). De reden die u hieraan gaf, met name dat een dorpling u had gecontacteerd om te zeggen dat hij dringend belwaarde nodig had (CGVS p.15, 23), doet alleen maar verder afbreuk aan zowel de ernst als authenticiteit van uw verhaal. De uitleg dat uw winkel de enige was, hij dringend belwaarde nodig had, en u niet tegen de mensen kon zeggen dat u ze niet kon helpen (CGVS p.23), slaat gezien de context werkelijk nergens op. Bovendien had u deze dorpling ook op andere manieren kunnen helpen, zoals hem laten bellen met uw eigen mobiele telefoon of bijvoorbeeld de telefoon van uw maternale oom (bij wie u destijds verbleef) of een ander familielid. U had destijds immers een eigen telefoon gezien u verklaarde dat uw vader u opbelde toen u in uw winkel was samen met deze dorpling (CGVS p.15), en ook uw maternale oom contacteerde uw vader nadien naar eigen zeggen telefonisch (CGVS p.24). Dat u ondanks de dreiging van de taliban en de andere manieren die voorhanden waren om deze dorpling te helpen toch naar uw winkel ging, ondermijnt de door u voorgehouden vrees voor de taliban opnieuw in ernstige mate. Bovendien is het bijzonder merkwaardig dat de taliban u die avond wel bij u thuis kwamen zoeken (CGVS p.15, 23), maar dat zij (nadat ze u in uw eigen huis niet vonden) nooit bij het huis van uw maternale oom(s) kwamen kijken dat dichtbij is, meer bepaald gewoon aan de andere kant van uw eigen dorp (CGVS p.5). U kon die nacht immers nog probleemloos spenderen in het huis van uw maternale oom(s), waarna u de volgende ochtend gehuld in vrouwenkledij het dorp verliet (CGVS p.24, 25).

Mintens even noemenswaardig is de verklaring dat uw vader na uw vertrek (dat u zo'n vijf maanden voor de val van de Afghaanse regering situeerde, CGVS p.4) nog in uw winkel werkte en geen problemen kende (CGVS p.27), totdat hij zo'n vijf à zes maanden na de val van de regering (in augustus 2021) zou meegenomen zijn door de taliban. Gevraagd hoe het komt dat de taliban uw vader destijds meenamen zei u dat ze hem vroegen waar u was en dat uw vader geen antwoord gaf, waarop ze hem meenamen in uw plaats (CGVS p.5). Het CGVS ziet echter niet in om welke reden de taliban uw vader pas tien of elf maanden na uw vertrek, en vijf à zes maanden na hun eigen machtsovername, zou benaderen (CGVS p.27) indien zij u werkelijk wilden straffen voor de arrestaties van hun collega's weleer.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw beweerde vrees voor de taliban niet geloofwaardig gemaakt. Bijgevolg moet u de vluchtelingenstatus worden geweigerd.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kunnen deze appreciatie niet ombuigen. De taskara's van uzelf en uw vader kunnen immers hooguit uw identiteit, nationaliteit en eventuele regio van herkomst bevestigen, elementen die echter niet ter discussie staan. De vergunningen van uw winkel en de foto's van uw broers waarop de winkel eveneens te zien is, ondersteunen op hun beurt louter het gegeven dat u een winkel had in Afghanistan, iets wat evenmin betwist wordt. De enige documenten die verband houden met uw problemen met de taliban zijn de dreigbrief en de brief van de Malik (dorpshoofd), die na vertaling door het CGVS echter niet volledig blijken overeen te komen met uw verklaringen. Zo bevat de dreigbrief van de taliban de (islamitische) datum 8/3/1442 (zie vertaling in groene map), wat omgerekend naar de gregoriaanse jaartelling overeenkomt met 25 oktober 2020. U verklaarde

echter Afghanistan te hebben verlaten zo'n vijf maanden voor de val van de regering, die plaatsvond in augustus 2021, alsook deze brief vijf, zes dagen voor uw vertrek te hebben ontvangen (CGVS p.4, 12, 27). Uw vertrek en de ontvangst van deze brief zouden zich met andere woorden in het voorjaar van 2021 situeren, hetgeen verschillende maanden afwijkt van de datum vermeld op de brief zelf. In de brief van de Malik en de dorpsoudsten valt dan weer te lezen dat zij drie dagen na uw arrestatie naar het politiekantoor kwamen en zich borg stelden waarop u vrijgelaten werd (zie vertaling in groene map), terwijl u aangaf dat dit de volgende dag reeds gebeurde (CGVS p.20-21). Dergelijke inconsistenties en tegenstrijdigheden in uw documenten kunnen de bedrieglijkheid van uw asielrelaas alleen maar bevestigen. Bijkomend dient nog te worden vermeld dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten sowieso bijzonder relatief is, daar zij makkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten kunnen vaak niet van echte worden onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Dit blijkt uit objectieve informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. De enveloppes waarin u deze documenten kreeg toegestuurd kunnen tot slot hoogstens aantonen dat u enige post ontving vanuit Afghanistan, maar houden verder geen enkel verband met de door u beweerde vrees voor de taliban.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden

(HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat

gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op

vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan (district Surkhrod, provincie Nangarhar). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het

non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling

ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete

elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

2.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

2.2. Tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 21 februari 2023 werd door advocaat S. DELHEZ op 24 maart 2023 een verzoekschrift ingediend, gekend in de zaak bij de Raad onder rolnummer RvV 290 534. Op 27 maart 2023 werd door advocaat B. VRIJENS eveneens een verzoekschrift ingediend tegen voormelde beslissing van de commissaris-generaal, deze keer, gekend in de zaak bij de Raad onder rolnummer RvV 291 355.

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen van rechtswege gevoegd. Ter terechtzitting geeft verzoeker uitdrukkelijk aan dat de Raad uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift in de zaak met rolnummer RvV 291 355.

Aldus wordt er afstand vastgesteld van het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 290 534 en wordt er uitspraak gedaan op basis van het verzoekschrift in de zaak met het rolnummer RvV 291 355.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel. Manifeste beoordelingsfout."

Verzoeker doet een theoretische uiteenzetting van deze bepalingen.

Verzoeker stelt dat geen rekening is gehouden met de Afghaanse context, het feit dat een asielrelaas persoonlijk is en dat verzoeker het slachtoffer werd van talibanstrijders. Tevens is geen rekening gehouden met de opmerking van verzoeker dat hij al lange tijd Afghanistan verlaten heeft, hij al meer dan anderhalf jaar in België verblijft en verwesterd is.

Verzoeker zet landeninformatie uiteen over Afghanistan die terugkeren na een verblijf in het westen.

Verzoeker is afkomstig uit een ruraal gebied, hij heeft Afghanistan reeds sinds september 2021 verlaten en verblijft al anderhalf jaar in België. Er bestaat een reële kans dat verzoeker ernstige problemen zal krijgen omwille van zijn verblijf in het westen. Verzoeker dient derhalve omwille van zijn politieke en religieuze overtuiging wel degelijk als vluchteling beschouwd te worden.

Verzoeker wijst op de huidige situatie in Afghanistan die zeer onstabiel is. Verzoeker dient minstens de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden.

3.1.2. In een aanvullende nota van 3 april 2024 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian Developments”* van 4 november 2022;
- de EUAA-rapport *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023;
- het EUAA-rapport *“Afghanistan Security Situation”* van augustus 2022;
- het EASO-rapport *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022;
- het EUAA-rapport *“Afghanistan – Country Focus”* van december 2023;
- het EUAA-rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022;
- het EASO-rapport *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020;
- het EUAA-rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022;
- het UNAMA-rapport *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van juni 2023;
- de COI Focus *“Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van Cedoca van 14 december 2023.

3.1.3. In een aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting van 12 april 2024 brengt verzoeker de volgende stukken ter kennis:

- aanbevelingsbrief van werkgever Luxe carwash (stuk 1);
- plukkaart bij werkgever L. B. BV (stuk 2);
- loonfiches (stuk 3).

Verzoeker stelt dat zich *in casu* een probleem van verwestering stelt, minstens gepercipieerde verwestering. Hij legt een aantal stukken voor waaruit blijkt dat hij geïntegreerd is.

Verzoeker brengt eveneens een vernietigingsarrest van de Raad ter kennis waarin een beslissing van een Afgaanse onderdaan werd vernietigd op grond van het feit dat de bronnen m.b.t. de veiligheidssituatie overgelegd door de commissaris-generaal ouder waren dan 6 maanden oud en aldus niet voldoende actueel waren gezien de onstabiele aard van de veiligheidssituatie in het land (RvV 14 november 2023, nr. 297 075).

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Verzoeker kan door louter te volharden in zijn relaas en in zijn verklaringen geen afbreuk doen aan de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier: *“Vooreerst is het niet aannemelijk dat uw buurman, S.(...), in het midden van de nacht twee*

zwaargewonde talibanstrijders in uw huis wilde laten logeren, en dit zonder u te informeren over wie deze mensen waren en in welke toestand zij zich bevonden (CGVS p.16-17). S.(...) wist volgens u immers wel dat deze mensen gewond waren geraakt (CGVS p.19), en dat hij er zomaar vanuit ging dat zij tot de volgende ochtend probleemloos bij u konden blijven lijkt weinig waarschijnlijk. Ook aan de verklaring dat u zelf pas zag dat deze personen gewond waren toen de dokter bij u thuis was en niet eerder (CGVS p.17) kan geen geloof worden gehecht. U stelde over deze verwondingen immers dat de dokter aangaf dat hij het materiaal niet had om de nodige operatie te doen en dat dit in het ziekenhuis moest gebeuren (CGVS p.18). Het ging met andere woorden om ernstige verwondingen, en dat u deze niet zou opgemerkt hebben louter omdat deze mannen een grote sjaal rond zich hadden toen u hen binnenliet in uw huis (CGVS p.17) is bijzonder twijfelachtig.

Daarnaast verklaarde u dat u uw moeder, die u destijds had wakker gemaakt omdat er iemand voor de deur stond (CGVS p.14), wel informeerde over het feit dat er gasten van S.(...) waren, maar dat u haar nadien vreemd genoeg niet inlichtte dat u de dokter voor deze gasten ging halen (CGVS p.17). Om de dokter te gaan halen moest u nochtans uw huis verlaten en uw moeder, jongere zus en jongere broers helemaal alleen achterlaten gezien uw vader die nacht bij uw maternale oom was (CGVS p.14). Dat u uw moeder, of eventueel een ander familielid, helemaal niet op de hoogte bracht hiervan, plaatst eveneens vraagtekens naast uw asielrelaas.

Voorts is het merkwaardig dat de dokter, die aangaf dat hij niet het nodige materiaal had, enkel tegen u zei dat hij naar het ziekenhuis ging bellen maar niet tegen de gewonde mannen zelf. Zoals u zelf immers aangaf waren deze mannen boos toen de dokter hen zei dat hij niks kon doen (CGVS p.18). Dat de dokter hen niet zei dat hij het ziekenhuis kon of zou bellen om hun verder te helpen is dan ook minstens bizar. Bovendien stelde u dat de dokter, en uzelf, destijds vermoedden dat deze mannen taliban waren. U verklaarde meer bepaald dat de dokter tegen u zei: "Zij hebben gevaarlijke gezichten" (CGVS p.19). Rekening houdend hiermee is het al even bedenkelijk dat de dokter besloot het ziekenhuis te bellen zonder dit eerst voor te stellen aan deze mannen en hun reactie af te wachten. Hetzelfde geldt voor het feit dat u uw moeder evenmin inlichtte over deze ontwikkeling (namelijk dat u vermoedde dat het om gewonde talibanstrijders ging en de dokter het ziekenhuis ging bellen), maar vervolgens direct naar het huis van S.(...) ging. Hoewel het enigszins begrijpelijk is dat u verhaal wilde halen bij uw buurman, is het opnieuw bijzonder vreemd dat u uw eigen familie helemaal niet op de hoogte bracht van wat er gaande was. U wist immers dat de dokter het ziekenhuis ging bellen en dat de situatie onvoorspelbaar en mogelijks gevaarlijk was, waardoor deze vaststelling uw relaas eveneens ondermijnt. Daarenboven liet u tijdens uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken optekenen dat de dokter tegen u zei dat hij de politie moest bellen en dat de politie zou helpen om deze mannen elders naartoe te brengen (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ d.d.22.11.2021 vraag 3.5), hetgeen behoorlijk afwijkt van uw huidige verklaring. Geconfronteerd hiermee wist u louter te stellen dat u daar hetzelfde zei, met name dat de dokter u zei dat hij het ziekenhuis ging bellen (CGVS p.18), hetgeen deze inconsistentie echter niet verheldert.

Daarbij kunnen ook uw verklaringen over de gang van zaken na de arrestatie van deze twee talibanstrijders, alsook uzelf en S.(...), niet overtuigen. Zo stelde u immers dat u de volgende dag weer werd vrijgelaten maar hebt u er geen enkel idee van wat met uw buurman S.(...) gebeurde (CGVS p.21). U kon enkel aangeven dat hij (destijds) niet vrijgelaten werd, maar weet niet zeker of hijzelf ook een lid van de taliban was of niet (CGVS p.21). Gevraagd wat uw vader, de Malik en de moellah, die tenslotte allemaal naar het politiekantoor waren gekomen om uw onschuld te bepleiten (CGVS p.15), tegen u zeiden hierover was uw antwoord eveneens opvallend oppervlakkig. U verklaarde immers louter dat de Malik 'niks speciaals' tegen u zou gezegd hebben (CGVS p.21), hetgeen geleet op de context bovendien niet aangenomen kan worden. Nog minder aannemelijk is het gegeven dat u nadien ook helemaal niets meer gehoord heeft over S.(...), zeker daar u het incident met iedereen van het dorp besprak en ook opnieuw ging werken in uw winkel (CGVS p.21-22). U zag S.(...) hierna immers niet meer in het dorp (CGVS p.21), en dat u op geen enkele manier nieuws over hem gehoord zou hebben is niet geloofwaardig. Verder is het minstens opmerkelijk dat u meteen na uw vrijlating, en na de arrestatie van twee talibanstrijders bij u thuis, gewoon weer ging werken in uw winkel. Dat u geen schrik had om problemen te krijgen omdat u bij uzelf dacht dat u niks gedaan had (CGVS p.22) is een redenering die hierbij weinig kan overtuigen. Er werden tenslotte twee talibanstrijders opgepakt nadat u hen onderdak had geboden, en u kon er hoe dan ook op geen enkele manier zeker van zijn dat de taliban u hier niet verantwoordelijk voor zou achten. Daarbij gaf u zelf aan dat de taliban wel aanwezig waren in uw dorp en regio en dat zij 's avonds "zoals een dief" kwamen (CGVS p.10), hetgeen uw keuze om uw gewone leven verder te zetten minstens in vraag stelt.

Al even twijfelachtig is de verklaring dat de taliban uw vader twee dagen later een brief bezorgden via de moellah waarin stond dat u naar hun rechtbank moest komen omwille van de arrestatie van twee van hun leden bij u thuis (CGVS p.12). Indien de taliban u werkelijk wilden straffen wegens deze gebeurtenis, lijkt het weinig waarschijnlijk dat zij u in deze context zouden verzoeken om zelf naar hun rechtbank te komen. Dat u zich uit zichzelf zou gaan aangeven is immers een utopie waarin zelfs de taliban moeilijk kan geloven, en door een dergelijke brief te sturen riskeerden zij in feite louter dat u zou gaan onderduiken of wegvluchten.

Onderduiken deed u opvallend genoeg echter niet, of toch niet volledig, daar u op aanraden van uw vader wel even bij uw maternale oom ging slapen maar tegelijkertijd wel nog verder werkte in uw eigen winkel (CGVS p.15). De bijkomstige verklaring dat u uw winkel op vraag van uw vader wel vroeger sloot (CGVS p.15, 22) kan hierbij evenmin overtuigen. Er werden immers twee talibanstrijders gearresteerd bij u thuis nadat een buurman, van wie u geen enkel idee had (en hebt) of hij een lid of sympathisant van de taliban was, om onderdak voor hen had gevraagd.

U kon met andere woorden duidelijk niet iedereen in uw dorp vertrouwen, en er evenmin zomaar vanuit gaan dat er niets zou gebeuren indien u uw winkel vroeger zou sluiten. De vaststelling dat u uw winkel desondanks openhield (en er zelf ook in ging werken) ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook verder. Daarnaast is het bijzonder frappant dat u drie dagen later, toen de taliban u 's avonds laat rond elf, twaalf uur effectief kwam zoeken bij u thuis, nota bene in uw winkel was tegen het advies van uw vader in (CGVS p.23). De reden die u hieraan gaf, met name dat een dorpling u had gecontacteerd om te zeggen dat hij dringend belwaarde nodig had (CGVS p.15, 23), doet alleen maar verder afbreuk aan zowel de ernst als authenticiteit van uw verhaal. De uitleg dat uw winkel de enige was, hij dringend belwaarde nodig had, en u niet tegen de mensen kon zeggen dat u ze niet kon helpen (CGVS p.23), slaat gezien de context werkelijk nergens op. Bovendien had u deze dorpling ook op andere manieren kunnen helpen, zoals hem laten bellen met uw eigen mobiele telefoon of bijvoorbeeld de telefoon van uw maternale oom (bij wie u destijds verbleef) of een ander familielid. U had destijds immers een eigen telefoon gezien u verklaarde dat uw vader u opbelde toen u in uw winkel was samen met deze dorpling (CGVS p.15), en ook uw maternale oom contacteerde uw vader nadien naar eigen zeggen telefonisch (CGVS p.24). Dat u ondanks de dreiging van de taliban en de andere manieren die voorhanden waren om deze dorpling te helpen toch naar uw winkel ging, ondermijnt de door u voorgehouden vrees voor de taliban opnieuw in ernstige mate. Bovendien is het bijzonder merkwaardig dat de taliban u die avond wel bij u thuis kwamen zoeken (CGVS p.15, 23), maar dat zij (nadat ze u in uw eigen huis niet vonden) nooit bij het huis van uw maternale oom(s) kwamen kijken dat dichtbij is, meer bepaald gewoon aan de andere kant van uw eigen dorp (CGVS p.5). U kon die nacht immers nog probleemloos spenderen in het huis van uw maternale oom(s), waarna u de volgende ochtend gehuld in vrouwenkledij het dorp verliet (CGVS p.24, 25).

Mintens even noemenswaardig is de verklaring dat uw vader na uw vertrek (dat u zo'n vijf maanden voor de val van de Afghaanse regering situeerde, CGVS p.4) nog in uw winkel werkte en geen problemen kende (CGVS p.27), totdat hij zo'n vijf à zes maanden na de val van de regering (in augustus 2021) zou meegenomen zijn door de taliban. Gevraagd hoe het komt dat de taliban uw vader destijds meenamen zei u dat ze hem vroegen waar u was en dat uw vader geen antwoord gaf, waarop ze hem meenamen in uw plaats (CGVS p.5). Het CGVS ziet echter niet in om welke reden de taliban uw vader pas tien of elf maanden na uw vertrek, en vijf à zes maanden na hun eigen machtsovername, zou benaderen (CGVS p.27) indien zij u werkelijk wilden straffen voor de arrestaties van hun collega's weleer.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw beweerde vrees voor de taliban niet geloofwaardig gemaakt. Bijgevolg moet u de vluchtelingenstatus worden geweigerd.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kunnen deze appreciatie niet ombuigen. De taskara's van uzelf en uw vader kunnen immers hooguit uw identiteit, nationaliteit en eventuele regio van herkomst bevestigen, elementen die echter niet ter discussie staan. De vergunningen van uw winkel en de foto's van uw broers waarop de winkel eveneens te zien is, ondersteunen op hun beurt louter het gegeven dat u een winkel had in Afghanistan, iets wat evenmin betwist wordt. De enige documenten die verband houden met uw problemen met de taliban zijn de dreigbrief en de brief van de Malik (dorpshoofd), die na vertaling door het CGVS echter niet volledig blijken overeen te komen met uw verklaringen. Zo bevat de dreigbrief van de taliban de (islamitische) datum 8/3/1442 (zie vertaling in groene map), wat omgerekend naar de gregoriaanse jaartelling overeenkomt met 25 oktober 2020. U verklaarde echter Afghanistan te hebben verlaten zo'n vijf maanden voor de val van de regering, die plaatsvond in augustus 2021, alsook deze brief vijf, zes dagen voor uw vertrek te hebben ontvangen (CGVS p.4, 12, 27). Uw vertrek en de ontvangst van deze brief zouden zich met andere woorden in het voorjaar van 2021 situeren, hetgeen verschillende maanden afwijkt van de datum vermeld op de brief zelf. In de brief van de Malik en de dorpsoudsten valt dan weer te lezen dat zij drie dagen na uw arrestatie naar het politiekantoor kwamen en zich borg stelden waarop u vrijgelaten werd (zie vertaling in groene map), terwijl u aangaf dat dit de volgende dag reeds gebeurde (CGVS p.20-21). Dergelijke inconsistenties en tegenstrijdigheden in uw documenten kunnen de bedrieglijkheid van uw asielrelaas alleen maar bevestigen. Bijkomend dient nog te worden vermeld dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten sowieso bijzonder relatief is, daar zij makkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten kunnen vaak niet van echte worden onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Dit blijkt uit objectieve informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. De enveloppes waarin u deze documenten kreeg toegestuurd kunnen tot slot hoogstens aantonen dat u enige post ontving vanuit Afghanistan, maar houden verder geen enkel verband met de door u beweerde vrees voor de taliban."

Waar verzoeker verder nog verwijst naar de problemen die terugkeerders naar Afghanistan kunnen ervaren wegens verwestering, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*” januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden.

Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul.

Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “*zina* betreft” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake

van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie, zoals het EUAA-rapport “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in

zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De bestreden beslissing stelt hieromtrent terecht het volgende:

"In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke."

Verzoeker legt in zijn aanvullende nota een aanbevelingsbrief voor van zijn werkgever, een plukkaart van een andere werkgever en loonfiches. Deze elementen zijn echter onvoldoende om te spreken van een verwestering. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift geen andere dienstige elementen aan waaruit zou blijken dat hij verwesterd is.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *"vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)"*.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Evenmin voert verzoeker persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in zaak RvV X.

Artikel 3

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 5

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP